

Izajáš 2, 1 – 5 I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. Nuže, dome Jákobův, choďme v Hospodinově světle!

Milé sestry, milí bratři!

Čím to je, milí, že se člověk tak rád zaobírá hroznými událostmi. Možná tím, že je člověk během celé historie neustále prožíval. A teď, po chvíli relativního klidu přerušného hroznými dvěma válkami se zase hrozíme, co přijde. Křesťany navíc v tom utvrzují i Ježíšova slova: **Když seděl na Olivové hoře a byli sami, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku!“ Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat ‚já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé. Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hleďte, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě nebude konec. Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolestí. Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět; povstanou lživí proroci a mnohé svedou, a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. Ale kdo vytrvá až do konce, bude zachráněn. A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.** Taky hrozné předpovědi. Avšak pozor, nekončí to tak negativisticky, jak si to mnozí křesťané vykládají: *Až bude nejhůř, bude konec. Ježíš přijde.* Ježíš končí slovy: **A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.** Tedy až se naplní vše, co plyne z radostného poselství.

Dnes jsme slyšeli přímo předpověď království. Věčný mír. Jen ještě zjistit, kdy budou ty **poslední dny**. A ejhle. To není doba, až Ježíš přijde podruhé. Více svědectví z novozákonních spisů nám dokazuje, že poslední dny už začaly Ježíšovým narozením. Jeho příchodem. Autor listu Židům píše: **Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.** Petr cituje proroka Joela: **A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny.** Už žijeme v posledních dnech! Jak dlouho ta doba bude trvat než přijde Ježíš podruhé? Nevíme. Ježíšovi učedníci se snad domnívali, že jen krátce. Po celou dobu křesťanství tato myšlenka znovu a znovu vyvstávala. Buď vyplývala z různých výpočtů, nebo z krutých podmínek pronásledování či šířícího se zla. Toto zlo mohl zastavit jen Ježíš svým příchodem. Křesťané však zapomínali, že před Ježíšovým příchodem mají být naplněny i pozitivní známky. Například Pavlova předpověď, že i židovský národ najde Ježíše. A to bude velkým probuzením pro celý svět.

Jak tedy máme žít v těchto posledních dnech, ve kterých nevíme, jak dlouho budou trvat? Ježíš nám to ukazuje v podobenství o poli pšenice a plevelu. Přes to, že se rozrůstá plevel, máme růst a zrát jako pšenice a nesnažit se jej vytrhat. Církev se o to snažila a důsledky byly přesně takové jak naznačil Ježíš. **S plevem byla vytrhána spousta pšenice.** Další podobenství ukazují, že se máme věrně starat o Ježíšovo dědictví, o jeho království. **Být věrnými služebníky a správci. Tak očekávat jeho příchod.** Ten bude v každém případě nečekaný, není možné ho nějak předzvědět. Podle apoštola Petra jej dokonce můžeme **uspíšit**. Žeň nezačne zralostí plevelu, ale pšenice. A to je náš úkol. Dozrát a stát se chlebem pro tento svět. Jak napsal apoštol Petr. **Žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu ‚v den navštívení‘.** Máme

prokvasit těsto tohoto světa. **Království nebeské je jako kvas, který žena vmísí do tří měric mouky, až se všechno prokvasí.** Máme být světlem, které svítí viditelně, ne skrytě. Být, být, být. Jak to hezky řekl Jan Werich: *Když už člověk jednou je, tak má koukat aby byl.* Tím víc to platí o křesťanu, Ježíšově učedníku.

Všechna podobenství o království ukazují růst, vývoj, aktivní očekávání, bdělost. Služebníci a správci mají pracovat, kvas má být činný, semeno růst v dobré půdě, v očekávání máme být vždy připraveni. Vybaveni vším potřebným. Olejem pro své lampy. Tak ani Království pokoje, popisované v dnešním obraze, nespadne hotové z nebe. I tady je na nás, abychom otupovali meče, lámali je a přetavovali je v nástroje pokoje. Každý na svém místě, ve svém okolí. Jsme v nebezpečí myslet si, že tuto činnost má vykonat vnější, politická moc. Vždyť se stále jedná o podmínkách míru, o odzbrojení. Světská moc je důležitá. Je od Boha. Má zajišťovat lidskou spravedlnost. Víme však, že ne vždy o to ti mocní usilují. Navíc lidská spravedlnost s sebou nese i nespravedlnost. Dám malý příklad. Lidská spravedlnost zavře otce, živitele rodiny. Za nějaké pochybení. A jeho nevinné děti tím trpí. Přicházejí o otce, kterého každé dítě potřebuje. Lidská moc, lidská spravedlnost, nemůže nastolit Boží království. Tuto moc dal Ježíš jen svým učedníkům, když budou nejprve hledat jeho království.

Dnešní obraz vyjadřuje stále sílící moc a velikost Božího království přinášející pokoj do srdcí jednotlivců, do vztahů v rodinách, společenstvích, zatímco vedle se bude šířit nepokoj, o kterém mluvil Ježíš. **Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti jeho otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina.** My však máme být nositeli pokoje. Ježíš je s námi, I když viditelně se vzdálil a čeká, až připravíme jeho království pro jeho příchod.

Děkujeme Bohu, že mezi všemi těmi, kteří o to usilovali byl nejvýraznější život a činnost Jednoty bratrské. Bratři a sestry se stali tichými v zemi, těmi, kdo podle proroctví Matěje z Janova povstane jako lid bez meče a dosáhne toho, čeho nedosáhla jeho generace mečem. Jsou i příkladem zlaté pšenice rdoušené plevelem, na který však nedbali a ponechávali jej soudu Ježíšovu. Kéž i její příklad je nám posilou v úsilí být stoprocentními učedníky Ježíšovými. Amen.

Odmrští jsi svůj lid, Jákobův dům, klanějí se dílu svých rukou, tomu, co vyrobili svými prsty.

Přestaňte už s člověkem, který nemá než dech svého chřípí. Jakoupak má cenu?

Tim. Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy.

He.

Jak. vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Nashromáždili jste si poklady – pro konec dnů!

2 P Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.“

Římanům 12, 18 Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.

